

Frederika Meerman

Omnibus

Huwelijks- perikelen

*Grotelet-
terboek*

De tragedie overleefd
Eindelijk echt geluk
Haar tweede leven

Frederika Meerman heeft een grote schare fans. Drie van haar populairste verhalen zijn nu gebundeld in deze omnibus. Goed voor heel veel leesplezier!

Over deze omnibus
Tijdens de huwelijksplechtigheid beloof je elkaar bij te staan in goede tijden en slechte tijden. Maar de stormen des levens laat niemand onberoerd, en dan is het maar de vraag hoe sterk die huwelijksbelofte was.

Eindelijk echt geluk – Anneke is getrouwd met Frits. Ze willen graag een kind, maar de redenen waarom ze een kind willen, zijn heel verschillend.

Haar tweede leven – Esmee is gelukkig getrouwd met Martijn, maar naarmate ze langer getrouwd zijn, vertonen zich barstjes in het huwelijk.

De tragedie overleefd – Het huwelijksbootje van Bertha beland in een zware storm. Zal het haar lukken om het hoofd boven water te houden?

ISBN 978-94-6260-241-0

Huwelijksperikelen

Bevat de titels:

De tragedie overleefd

Eindelijk echt geluk

Haar tweede leven

Uitgeverij De Rode Tulp

Dit is een omnibus. De personages en situaties in deze verhalen zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-241-0

NUR 344

© 2020 Uitgeverij De Rode Tulp, Amsterdam

Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel

www.uitgeverijderodetulp.nl

mail@uitgeverijderodetulp.nl

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Rode Tulp

Omslagfoto: © Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel

De tragedie overleefd: eerste uitgave 2015

Eindelijk echt geluk: eerste uitgave 2012

Haar tweede leven: eerste uitgave 2018

Dit boek is ook te verkrijgen als boek met een reguliere (kleine) letter. Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

<i>De tragedie overleefd</i>	6
<i>Eindelijk echt geluk</i>	200
<i>Haar tweede leven</i>	353

De tragedie overleefd

Bertha, geboren en getogen in een klein dorpje, gaat na haar eindexamen in de stad wonen. Daar maakt ze kennis met een ander leven – en met Rick, haar knappe baas. Vanaf hun allereerste ontmoeting is ze verliefd op hem. Hij is namelijk net zo knap als haar favoriete filmster. Het lijkt of hij zó uit de wereld van glitter en glamour is gestapt. Maar het leven is geen film en ze kan zich niet indenken dat hij iets voor haar voelt. Ze houdt dan ook haar gevoelens voor zichzelf; niemand weet er iets van.

Maar dan blijkt dat toch iemand van haar gevoelens afweet: Rick. Het blijkt dat hij gevoelens voor haar heeft en dat hij zelfs met haar wil trouwen. Rick is echter een stuk ouder dan zij en heeft al kinderen. Ondanks dat stapt ze vol vertrouwen in het huwelijksbootje. Maar dat bootje blijkt op een storm af te varen. En dat is niet het enige wat Bertha moet zien te overleven: ze krijgt veel ellende op haar pad. Zal het haar lukken om het hoofd boven water te houden? En zal ze een gelukkig leven kunnen leiden?

1

“Bertha, kom je theedrinken? De jongens zijn thuis van school. Bertha, kom je?”

Jetta van Zuylecom hoorde een vaag antwoord van haar dochter, die ze net had geroepen voor de thee. Ze zat vast te lezen, dan drong er niet veel tot haar door. Als het lang duurde voor Bertha naar beneden kwam, moest één van de jongens haar nog maar eens roepen, dacht ze, terwijl ze terug liep naar de woonkeuken.

Ze schonk thee in, zette een schaal met gesneden Groninger koek neer. Het verbaasde haar elke dag weer dat de goed gevulde schaal in een mum van tijd leeg was. Ze wist wel dat de jongens in

de groei waren en daardoor altijd honger hadden, maar toch. Het avondeten dat een uurtje later op tafel kwam, was ook elke keer gauw op, en ze kookte méér dan genoeg.

De deur zwaaide open en Bertha ging aan tafel zitten.

“Sorry mams, ik was zo verdiept in mijn boek dat ik je nauwelijks hoorde. Moet ik papa roepen? Of weet hij al dat je thee klaar hebt?” vroeg Bertha.

“Ja, ik heb hem al geroepen,” antwoordde Jetta.

De deur ging weer open en Reitze en zijn zoons, Tomas en Waldo, stapten de woonkeuken in.

“Gezellig paps, dat je ook kunt komen, er zijn gelukkig geen klanten, begrijp ik,” zei Bertha.

“Van die klanten hebben we wel onze inkomsten om van te leven, we hebben ze nodig,” zei Reitze lachend. Zijn vriendelijke ogen hadden pretlichtjes toen hij dit zei. “Maar ik begrijp wel wat je bedoelt. Ik vind het ook gezellig.”

“Hoe was het vandaag op school?” vroeg Jetta aan Tomas en Waldo. “Hebben jullie huiswerk? En jij Bertha, heb je je huiswerk al af, zodat je tijd had om te lezen?” Ze keek weer naar Tomas en Waldo en wachtte op een antwoord.

“Ja mam, we hebben huiswerk. Het is niet veel, mogen we dat na het avondeten doen? Dan kunnen we na de thee nog even buitenspelen,” deed Waldo het woord voor hen beiden.

“Dat is goed. Buitenspelen is gezond en jullie raken je energie kwijt, dan zijn jullie vanavond makke lammetjes.” Jetta keek naar Bertha. Die antwoordde: “Ik heb vandaag geen huiswerk, dus had ik heerlijk tijd om te lezen. Ik heb zó een interessant boek, ik blijf er in lezen,” antwoordde Bertha.

“Jij leest alleen maar interessante boeken, dat weten we,” zei Reitze.

In het gezin van Reitze en Jetta van Zuylecom was geen geld om eindeloos boeken te kopen. Met verjaardagen, Sinterklaas en Kerst zaten er altijd boeken bij de cadeaus, maar Bertha's leeshonger kon niet door die aankopen worden gestild.

Daarom was de bibliotheek een uitkomst. Het was een geluk dat er in hun dorp een bibliotheek was, anders hadden ze verder weg moeten gaan om boeken te lenen.

Alle leden van het gezin haalden geregeld boeken uit de bieb, maar Bertha was er bijna

elke dag te vinden. Ze las mooie verhalen, maar haar voorkeur ging toch uit naar boeken waar ze van leerde over allerlei onderwerpen die je niet op school leerde. Verre reizen, bijzondere dieren en planten, ongewone beroepen, medische wetenschap, reizen naar het heelal, diepzeeduiken, enge ziektes, het leven in de schijnwerpers, en verder alles waarover te lezen viel. Alles in de wereld, in het leven, interesseerde Bertha, óók het leven van glans en glitter; het chique uitgaansleven in de grote stad.

Als er in het dorp verderop een film draaide over liefde, dansen en mooie kleding, mocht Bertha ernaartoe. Haar ouders wisten dat de show en glitter erg trok. Ze hoopten dat ze door die films te zien geen verlangen zou krijgen om zelf deel te nemen aan het chique uitgaansleven in de stad. Waldo en Tomas, haar broers, gaven niets om dat alles, die voetbalden liever. Die wisten ook al, ondanks dat ze pas twaalf jaar waren, wat ze voor een vak wilden leren. Bertha wist dat niet. Ze wist dat ze een beroep zou moeten kiezen, ze kwam immers gauw van de middelbare school af. In het najaar werd ze achttien en ze wist nog steeds niet

wat ze wilde gaan leren.

Haar broers hadden hun keus snel gemaakt:

Waldo werd banketbakker. Hij zou zijn eigen winkel openen. Een banketbakkerij was er niet in het dorp. Tomas had voor huisschilder gekozen, die was altijd nodig. Dat waren beide beroepen waar ze goed hun geld mee konden verdienen. Het beroep van hun vader, schoenontwerper, het maken en herstellen van schoenen en het ontwerpen van nieuwe schoenen, was een mooi beroep, maar ééntje in de regio was genoeg.

Op school was er een informatiemiddag geweest over allerlei beroepen. De horeca had Bertha's belangstelling getrokken. Een eigen theesalon leek haar wel wat. In Engeland hadden ze dat. Je kon er dan theedrinken met allerlei lekkers erbij. Ze noemden dat een high tea. Het leek haast een complete maaltijd, zoveel heerlijkheden werden er dan geserveerd.

“Is dat het enige dat je kunt bedenken? Een eigen theesalon?” vroeg Reitze op een zondagmiddag

aan Bertha. “Weet wel dat je dan in de grote stad moet gaan wonen, hier zal je er niet genoeg klanten voor krijgen om je geld te verdienen.”

Bertha zat met haar ouders in de woonkeuken van een kom soep te genieten. De jongens waren bij vrienden.

“Het is goed dat papa erover begint. Je moet nu toch wel iets gaan kiezen, de school is bijna afgelopen. Inschrijven bij een vakschool moet ook nog gebeuren,” zei Jetta.

“Ja, ik weet dat ik iets moet kiezen, maar ik weet het niet. Iets met voeding lijkt me leuk, maar als ik dan denk aan wat ik allemaal gelezen heb over heel veel verschillende richtingen die je op kunt gaan, dan wil ik dat allemaal gaan leren. En omdat dat niet kan, weet ik het niet. Had ik al die boeken maar niet gelezen, dan wist ik niet dat er zoveel verschillende beroepen waren. Als ik op straat een zielig oud vrouwtje zie schuifelen, dan wil ik die helpen en als ik voorbij de dierenarts kom, wil ik daar gaan helpen. Als ik zie hoe mooi de schoenen zijn die papa maakt, dan lijkt dat mij ook leuk, maar mij heeft hij niet nodig. Als ik de foto’s zie van de koraalriffen, dan wil ik duiker

worden. Als ik lees hoe wetenschappers te werk gaan, dan wil ik mij zo aansluiten bij hen. Oh, het duizelt mij. Ik weet het niet!” Bertha at haar soep verder op.

“En het theater ben je nog vergeten. Glans en glitter vind je toch prachtig?” vroeg haar moeder.

“Ja mam, dat lijkt mij ook enig, in een show optreden, een danseres zijn,” antwoordde Bertha. Reitze was in gedachten. Zijn vriendelijk gezicht vertoonde een denkrimpel op zijn voorhoofd.

“Man, waar denk je aan?” vroeg Jetta. “Als ik je zo zie zitten dan werken je hersens op volle toeren.” Jetta lachte.

Bertha keek naar haar beide ouders. Haar moeder was een lieve zorgzame, vrolijke vrouw, die zorgde dat het huishouden op rolletjes liep, en altijd maakte ze het in huis gezellig.

Haar vader was de liefste man die je je maar denken kon. De uitdrukking op zijn gezicht werd bepaald door goedhartigheid en zijn ogen met de altijd aanwezige pretlichtjes erin keken nooit boos.

Toen Bertha eens vroeg hoe hij aan die bijzondere ogen kwam, had haar vader geantwoord: “Sinds

ik je moeder heb ontmoet, zijn mijn ogen van uitdrukking veranderd. Door haar liefde zitten er kleine lichtjes in; en door jou en de jongens zijn het pretlichtjes geworden.”

Haar vader zei: “Ik zal jullie vertellen waar ik aan denk. Bertha weet nog niet wat ze leren wil. Je zult dus op onderzoek uit moeten gaan, Bertha. Wat dacht je ervan als je een jaar in de grote stad gaat wonen? Daar is glans en glitter, maar ook zijn er hardwerkende mensen, en is er armoede. Je zult er van alles van de samenleving vinden en naar ik hoop zal je daar ontdekken wat je echt wilt. Mijn nicht, eigenlijk mijn achternicht, woont in de grote stad. Ze wil je vast wel onderdak geven. Ze kan je wegwijs maken en samen met jou op onderzoek uitgaan en zoeken naar de juiste vakschool. Mama en ik hoeven ons geen zorgen te maken, nicht Helena zal goed op je passen.”

Bertha keek haar vader met grote ogen van verbazing aan. “Pap, zou dat echt mogen? Het lijkt me geweldig! Het moet wel lukken om iets te vinden. Ik weet dat ik niet alle beroepen kan leren die er zijn. Ik kan er maar eentje kiezen, om te beginnen. Mam, vind jij dat ook goed?”

Jetta zag de glans in de ogen van haar dochter en knikte. Ze wist dat nicht Helena goed voor Bertha zou zorgen. Ze zou haar dochter missen, maar het was goed. Ze ging de wereld niet uit, de stad lag ongeveer vijftig kilometer van het dorp vandaan. Met de auto waren ze er in een uurtje.

“Ik zal meteen even bellen met Helena,” zei Reitze.

Terwijl Reitze belde, dacht Bertha aan de stad die ze niet goed kende, al was ze er af en toe wel geweest. Het was de stad waar haar vader was opgegroeid. Reitze kwam uit de, wat men noemde, gegoede stand. Hij was op een fietstocht met vrienden een groep meisjes tegengekomen, één daarvan was Jetta. Reitze was op slag verliefd geweest, bij Jetta kwam die verliefdheid wat later. Reitze was dolgelukkig geweest dat Jetta met hem trouwen wilde. Jetta echter, wilde niet in de grote stad gaan wonen.

Reitze was een bekende schoenontwerper in de stad. Hij ontwierp en maakte schoenen voor de rijke mensen, die konden dat betalen. Hij was een graag geziene gast in het uitgaansleven. Dit alles ruilde hij in voor het leven op het platteland

en in het dorp van Jetta. Omdat er in het dorp niet genoeg mensen waren die zich speciaal ontworpen schoenen konden permitteren, werd Reitze schoenmaker die ook schoenen maakte naar speciale wensen.

Reitze had nooit één seconde spijt gehad van zijn verhuizing naar het dorp. Hij was niet alleen erg gelukkig met Jetta, maar was van het eenvoudige dorpsleven, omringd door de natuur, gaan houden en zou er nooit meer weg willen gaan.

“Pap, wat zei nicht Helena?” vroeg Bertha toen haar vader klaar was met het telefoongesprek.

“Je bent van harte welkom. Helena verheugt zich op je komst. Rudolf is altijd zo druk met zijn werk en is niet zo vaak thuis, mede door de zakenreizen. Je weet dat ze geen kinderen hebben. Al doet ze wel vrijwilligerswerk, Helena heeft tijd over, ze heeft dus alle tijd voor jou,” was het antwoord.

“Wat fijn! Ik kan haast niet wachten tot ik naar haar toe mag,” zei Bertha.

“Dat zul je toch moeten doen, de school is nog niet afgelopen.” Jetta richtte zich naar Reitze en vroeg: “Wat heb je met Helena afgesproken?”

Gaan we een dagje naar hen toe? Wellicht op een zondag, we mogen toch aannemen dat Rudolf dan ook thuis is?”

“Ja, dat hebben we inderdaad afgesproken. Helena belt om te zeggen welke zondag. We wachten dus op haar telefoontje,” antwoordde Reitze.

2

Enige weken later brachten Bertha, haar ouders, Waldo en Tomas, en Silly, hun hond, een bezoek aan nicht Helena en haar man Rudolf.

Bertha en haar broers waren onder de indruk van alles wat ze in de stad zagen en vooral van het statige grachtenhuis waarin Helena en Rudolf woonden. De verwachting dat ze wat uit de hoogte behandeld zouden worden, werd niet bewaarheid. De ontvangst was uitermate hartelijk. Meteen na het koffiedrinken nam Rudolf de jongens mee naar boven, naar de tweede etage. Daar had hij een heel spoorwegemplacement gemaakt. De jongens waren sprakeloos.

Reitze kwam ook naar boven en genoot net als de anderen. Ze brachten uren door met de treinen te laten rijden en alles te bewonderen. Toen Helena hen riep omdat de lunch klaar was, kostte hen het moeite om te stoppen met dit prachtige treinenspel.

De drie vrouwen waren in de woonkamer gebleven en hadden alles besproken wat nodig was. Silly lag aan Bertha's voeten.

“Na de lunch zal ik jullie het huis laten zien en vanzelfsprekend de kamer van Bertha. Als je binnenkort hier komt wonen, moet je toch weten waar alles is,” zei Helena.

De lunch was zeer overdadig. Helena wist dat er twee neven van twaalf jaar meekwamen, jongens die in de groei waren, maar dat alles schoon op zou gaan, had haar toch verbaasd.

“Heeft het jullie gesmaakt?” vroeg ze aan Waldo en Tomas.

“Heerlijk was het,” zei Waldo.

“U weet wat lekker is, nicht Helena,” zei Tomas.

“Daar ben ik blij om, maar dat jullie alles opgegeten hebben, verbaast me. En dat na de koffie met een grote taartpunt! Waar laten jullie

het?” antwoordde Helena.

“Tja, het schijnt dat onze maag nooit vol raakt. Mama vraagt dat ook weleens. Zelfs als het eten minder lekker is, blijven we eten tot het op is, maar dit was zalig. U heeft een zalige lunch gemaakt.”

“Dank je wel voor het compliment. Dan weet ik nu al dat het thee-complét dat voor straks klaar staat, ook op zal gaan. En nog iets: willen jullie geen ‘u’ tegen mij zeggen? Ik ben Heleen, of als je wilt, Helena. Zo, en nu ga ik jullie het huis laten zien. Gaan de mannen ook mee?”

In optocht liepen ze achter Helena aan. Het was een groot huis. Op de begane grond bevonden zich de woonkamer met een serre aan de tuinkant, en de woonkeuken. Onder het huis was een kelder waarin zich de was- en strijkruimte en een biljartkamer bevond, met een uitgebreide bibliotheek. Bertha wist niet wat ze zag, heerlijk al die boeken!

Op de eerste etage waren de slaap- en badkamer van Helena en Rudolf, en voor beiden een werk/hobbykamer.

Terwijl Helena weer een trap op liep zei ze: “En

op deze etage is jouw kamer Bertha, naast de treinenzaal. Ik noem het maar een zaal, het is zó groot. Jouw kamer heeft ook een douche en toilet. Ik hoop dat het naar je zin is.”

Bertha stapte de kamer in en keek rond, opende de deur naar de douche en het toilet en zweeg, ze kon geen woord uitbrengen. Alles had haar overweldigd.

“Vind je het niet mooi?” vroeg Helena.

“Nicht Helena, eh, Heleen, het is ongelooflijk! Mag ik hier echt wonen? Ik was blij geweest met een bed en een stoel in een klein kamertje, maar dit... Het is net een kleine woning! Het is prachtig en gezellig. Dank je wel!” antwoordde Bertha.

“Wat hoor ik daar voor juichkreten? Bevalt het je Bertha?” vroeg Rudolf die een kijkje kwam nemen.

“Neef Rudolf, veel meer en veel mooier dan ik had durven denken. Wel bedankt!” antwoordde Bertha.

“Het is goed meisje, en denk eraan, ik heet Rudolf, laat dat ‘neef’ er maar af.”

“Wil er nog iemand naar de tuin kijken? Het is natuurlijk veel minder dan jullie thuis hebben,

maar er is toch iets wat nog enkele bewoners van de stad in hun tuin hebben. Het is wel oud maar leuk. Buiten dat, Rudolf en ik zijn heel erg blij met onze tuin,” zei Helena.

“Je spreekt in raadsels. Ik wilde graag je tuin zien, maar nu helemaal,” zei Jetta.

“Daar stem ik mee in,” zei Reitze.

Ook de jongens werden nieuwsgierig en wilden meegaan.

Opnieuw liepen ze in optocht, niet naar boven maar de trap af en via de openslaande deuren van de woonkamer kwamen ze in de tuin.

“Het is toch groter dan ik van een stadstuin verwacht had en er bloeit veel. Door de begroeiing aan alle kanten is het zo een intiem plekje, het is hier erg genoeglijk. Ik begrijp dat jullie blij zijn met deze plek,” zei Jetta.

Helena liep een stukje de tuin in en de anderen volgden.

“Heleen, wat staat daar achterin?” vroeg Bertha.

“Dat is het oude en leuke, het is een oud theehuis,” antwoordde Helena. Ze deed de deur open. Allemaal stapten ze naar binnen, iedereen was stil. Het leek alsof ze in een andere tijd

vertoefden. Het was een ronde kamer. Er stonden, wat men noemt, damesstoelen, een bankje en een tafel. Voor alle ramen hingen gedrapeerde gordijnen. De bekleding van de stoelen en de gordijnen waren van gebloemde cretonne, sterke katoenen stof, gemaakt. Achterin de kamer stond een theetafel met een beeldschoon theeservies erop.

Helena wees op een deurtje. “Hierachter kan ik water koken voor de thee. Hoe vinden jullie het? Wij waren er weg van. Het was één van de redenen dat we dit huis kochten.”

“Heleen, mogen we gaan zitten?” vroeg Bertha.

“Natuurlijk. Het ameublement is oud maar stevig. Vinden jullie het leuk om hier thee te drinken?”

‘Graag, leuk, gezellig, enig’ waren de woorden die Helena hoorde. “Dan zet ik water op en onderwijl haal ik het lekkers voor bij de thee. Bertha, wil jij me even helpen?”

Bertha gaf graag gehoor aan Helena’s vraag en liep mee de tuin door naar het huis.

“Helena, ik vind dat als je in het theehuis bent, Helena beter klinkt dan Heleen,” zei Bertha.

Ze moesten beiden lachen.

“Dat zegt Rudolf ook. Zijn naam past in het huis en in het theehuis, die hoeft niet te veranderen,” gaf Helena ten antwoord. Ze keek naar Bertha en zei: “Ik denk dat wij het heel plezierig met elkaar zullen hebben. Ik kijk nu al uit naar je komst.”

Samen liepen ze terug naar de anderen met ieder een grote schaal met lekkers in hun handen. Helena zette de schalen op de tafel en vroeg lachend: “Tomas en Waldo, denken jullie dat je genoeg hebt aan deze twee schalen?”

“Ach, als we ieder een schaal leeg mogen eten, dan zal het wel genoeg zijn!” maakte Tomas een grapje en keek lachend naar zijn broer.

“Jongens, jongens, gedraag je. Als jullie zo blijven doorgaan willen Helena en Rudolf niets meer met ons te maken hebben!” zei Reitze.

Iedereen lachte.

In de tijd dat Reitze in de stad gewoond had, had hij geregeld contact gehad met zijn achternicht en neef. Na zijn huwelijk met Jetta en zijn vertrek uit de stad was er minder vaak contact, maar als ze elkaar zagen, was het alsof ze elkaar de vorige dag nog ontmoet hadden.

Na de smulpartij van het lekkers vroeg Waldo: “Rudolf, mogen we nog een keer naar de treinen?” “Een goed idee. Reitze, ga je ook mee? Laat die vrouwen maar in deze oude ambiance zitten, dan kunnen ze kletsen,” antwoordde Rudolf. “Kletsen? Wij praten!” zeiden Helena en Jetta tegelijk, al giechelend.

Uren later zei Bertha: “Helena, ik vond het een heerlijke dag en voel me thuis bij jou en Rudolf. Ik ben blij dat ik hier mag komen wonen. Dank je wel.”

“Wij zijn blij met jou. Ik heb allang gezien aan Rudolfs gezicht dat hij je mag. We zullen een goede tijd met elkaar hebben. Nu ga ik weer over tot de orde van de dag. Hebben jullie zin om nog te blijven eten? Ik heb ovenshotels gemaakt en toetjes.”

“Helena, je verwend ons maar het lijkt me gezellig. We moeten dan wel kort na het eten weer op huis aan, als je dat niet erg vindt. De jongens moeten weer vroeg naar school morgen

en mogen niet te laat naar bed,” antwoordde Jetta. De mannen hadden nog geen zin om naar beneden te komen, maar toen Helena vertelde dat de tafel gedekt was voor een warme maaltijd die tot besluit toetjes had, renden ze de trappen af. Ook deze maaltijd was een succes en de jongens aten alle schalen leeg.

Toen het tijd was om afscheid te nemen, wilde niemand naar huis, maar het moest.

“Weet je wat we afspreken? Als Rudolf tijd heeft, komen jullie een weekend bij ons logeren. Dat wij goed met elkaar kunnen opschieten, wisten we al van vroeger. Dat we door de jaren heen elkaar weinig gezien hebben door jullie drukke leven neemt niet weg dat het nu wellicht de tijd is om elkaar weer vaker te zien. Wel bedankt voor vandaag en voor Bertha.” Reitze omhelsde zijn achternicht en neef en liep naar de auto.

Er werd door de anderen afscheid genomen, omhelsd en gekust.

Eindelijk, na veel en lang gedag zwaaien, waren ze op weg naar huis.

“Wat zijn dat aardige mensen! Ik kan me ze van vroeger niet meer herinneren, ik zal wel te klein

geweest zijn!” zei Waldo.

“En wat was al het eten lekker. En dan die treinenzolder!” Tomas glimlachte bij de gedachte aan alle treinen.

“Je bedoelt de treinenzaal!” zei Waldo.

“Hebben jullie wel de serre met al die planten gezien?” vroeg Jetta.

“En de boekenkasten in de biljartkamer?” vroeg Bertha.

Ze bleven praten, maar kregen na een poos geen antwoord meer van de jongens; Waldo en Tomas waren in slaap gevallen.

3

Het was een paar maanden later en Helena en Rudolf kwamen een weekend logeren. Ze arriveerden op vrijdagmiddag.

Jetta had de tafel die op het terras stond in het midden gevuld met schalen waarop de heerlijkste hapjes lagen. Glazen, drank en drinken stond op een aparte tafel klaar.

Het terras was deels overdekt door een glazen dak dat begroeid was met druivenranken. Het gaf een Zuid- Europees tintje aan de tuin van de tot woning omgebouwde boerderij, en gaf voor wie dat wilde, een plekje in of uit de zon.

De grond waarop het huis stond, was groot. Er

was plaats voor niet alleen een bloementuin, maar ook voor een moestuin. Jetta was heel vaak in beide te vinden.

In de schuur was de schoenmakerij annex winkel gevestigd. Daarachter was de speelruimte voor de kinderen. De inhoud daarvan veranderde al naar gelang hun leeftijd. Nog verder naar achteren was de stal voor de dieren. Ze hadden twee ezels en twee hangbuikzwijntjes en een aantal kippen maakte het dierenbestand compleet. Aan de stal grensde een omheind stuk tuin waar de dieren overdag te vinden waren. Door de begroeiing waren er altijd schaduwplekken voor als de zon te warm werd. Silly sprong soms over het hek en verbleef dan tussen de andere dieren.

Het huis stond aan de rand van het dorp. De dichtstbijzijnde bureu woonden minstens honderd meter bij hen vandaan en daardoor konden ze bijna rondom uitkijken over de velden. Het was er heerlijk.

Rudolf en Helena moesten dan ook van hun verbazing bekomen toen ze zoveel ruimte om zich heen zagen.

“Het lijkt wel of we op vakantie zijn,” zei Helena,

na het warme welkom en nadat ze op het terras hadden plaats genomen.

“We zullen jullie straks alles laten zien. Al komen jullie hier niet wonen, je moet toch weten waar alles zich bevind,” zei Reitze.

Er werd eerst genoten van de hapjes en het drinken. Dan, na een uurtje, liep het hele gezelschap het terrein over en de schuur en woning binnen. De boerderijwoning verschilde veel met het grachtenhuis wat bouwstijl betreft, maar wat gezelligheid betreft kwam het overeen, ook wat de ruimte betreft. Een zeer grote woonkamer, een eetkeuken en bijkeuken, op de bovenste etage de slaapkamers, met riante badkamers, de was- en strijkruimte, en een logeerkamer met douche en toilet.

“Ik heb geen serre en theehuis zoals jij,” zei Jetta tegen Helena, “maar ik heb een aparte plantenkas. Daar ben ik heel gelukkig mee. Ik heb het tot het laatst bewaard om te laten zien. Komen jullie?”

Helena en Rudolf vroegen zich af wáár die kas kon staan: ze hadden buiten niets gezien.

De gasten hadden bij de rondleiding een blik in de bijkeuken geworpen, maar hadden niet de

deur achterin gezien. Nadat die openzwaaide, en iedereen kon zien wat zich daarachter bevond, viel hun mond open. Ze keken in een tropisch plantenparadijs. De meest bijzondere planten en bloemen waren er te bewonderen. De geur van de bloemen was bedwelmend, was heerlijk. Het was een plaatje! Het was betoverend!

“Omdat ik er graag lang van geniet, hebben we hier een zitje neergezet. Ik kan hier uren van genieten. Als jullie zin hebben, kunnen we hier vanavond gaan zitten en wat drinken. We steken vaak kaarsen aan, dan is het net een sprookje,” zei Jetta.

“Ik ben totaal overdonderd door wat ik hier zie. Jullie hebben van de boerderij iets bijzonders gemaakt. Het is geweldig!” zei Rudolf.

“Ik sluit me daar bij aan. Die ruimte, de planten, de bloemen én je tropisch paradijs! Het is schitterend!” viel Helena haar man bij.

“Begrijpen jullie nu dat ik nooit meer terug wil naar de stad? Zoals wij wonen... en dan het leven midden in de natuur: ik geniet er elke dag van,” zei Reitze tot besluit.

Na een weekend waarin iedereen van het buiten

zijn en van elkaars gezelschap genoten had,
keerden Helena en Rudolf terug naar de stad.
Niet lang daarna zou Bertha hen volgen om een
jaar bij hen te komen wonen.